

Personale, at der saa godt som til enhver Tid er Personer til Stede, der kunne udfølge Forsikringsmærker, afstemple i Protokollerne, efterhaanden som Bøgerne blive præfenterede, undersøge, om de ere holdte å jour eller ej, og tillige give alle de unge, der blive 18 Aar, Paamindelse om at indløse deres Forsikringsbøger. Dette vil blandt andet have til Følge, at enhver Kommune i Landet skal optage Protokoller, Lister over hele Kommunens Befolkning, idet det er givet, at de ere nødte til at tage de ikke forsikringspligtige med for at vide, hvor mange forsikringspligtige der er. De maa, for at udføre deres Hverv, at paaminde de atteraaarige om at opfylde deres Pligt, nødvendigvis begynde med, Begyndelsen og tage samtlige Lister og Bøger med, lige fra Kirkebøgerne, for at vide Bested med, hvornaar hver enkelt bliver 18 Aar, og hvornaar Paamindelsen skal rettes til ham. De samme Kontorer maa nødvendigvis føre fuldstændig Fortegnelse over Tilgang og Afgang i Kommunen, og i det hele taget vilde de faa et saa overordentlig stort Arbejde, at det vil koste ret betydelige Beløb. Hvad det vil koste, er det naturligvis umuligt paa Forhaand at sige, men jeg stønner ikke, der er Sandshylighed for, at man, for at faa alt dette — Kontorlokaler, det nødvendige Personale, Vvs, Varme o. s. v. — til Raadighed, kan slippe med mindre end gennemsnitlig 1,000 Kr. om Aaret i hver Kommune. Det er klart, at dette er meget for lidt i mange Kommuner, København vil bruge mange Gange 1,000 Kr., men jeg kan tænke mig, at i smaa Landkommuner, hvor alle kende hinanden, kunde man hjælpe sig paa en Maade, som blev en hel Del billigere, f. Eks. saaledes, at en eller flere af Kommunens Værere kunde paatage sig det Hverv at holde Kommunens Forsikringslister i Orden. Smidleretid, for at blive ved dette Tal: omtrent 1,000 Kr. til hver Kommune, vil det let ses, at, da vi have henved 1,200 Kommuner, bliver det 1,200,000 Kr. om Aaret, som Administrationen vil kræve. Men hvad der maaste, som jeg nævnte før, er en endnu større Ulempe, er det Betsvær, man paalægger det store Tal af Samfundets Medlemmer. Dette at skulle hufte paa, at man er forpligtet til 4 Gange om Aaret at præsentere sin Bog paa Kontorer, at man er forpligtet til at skaffe sig det og det Antal Forsikringsmærker, som er nødvendigt, indklæbe dem, i det hele taget, at man er forpligtet til at hufte paa hele sit Liv igennem, at dette bliver udført paa en saadan Maade, at man undgaar Bødeftraf, det er noget, jeg ikke synes, man kan paalægge Samfundet for en Sag, der

dog ikke er over al Maade vigtig og stor. End mindre ser jeg nogen Mulighed for, at man, hvad f. Eks. § 10 gør, kan paalægge en stor Del Menneker rundt omkring i Landet en Forpligtelse til at holde aaben Bod for at sælge Forsikringsmærker. Det er nemlig i § 10, sidste Stykke, statueret, at ikke alene Forsikringskontorerne skulle sælge Mærker. At Postkontorer, Stempeludsalg og Opbevaringskontorer skulle sælge dem, lad det endda gaa, det kunde man rimeligvis paalægge de vedkommende Embedsmænd, men at ogsaa alle Sygefærernes Kontorer, Sognefogeder og Sogneraadsmlemmer skulle sælge dem, finder jeg at være vel meget af det gode. Navnlig de sidste vil jeg lægge et godt Ord ind for. Det forekommer mig, at den halve Snes tusind Sogneraadsmlemmer, vi have, skulle dog ikke være forpligtede til at holde aaben Bod for at sælge Forsikringsmærker. Saadan tror jeg ikke, man kan læsse Forpligtelse paa Forpligtelse over paa Sogneraadene. Endnu mindre kan man forpligte Sogneraadsmlemmerne gratis at være Kontorchefer for Forsikringskontorene, og det har tusinde Sognefogeder, vi have i Landet, ville rimeligvis ogsaa frabede sig at holde aaben Bod for Salget af Forsikringsmærker, med mindre de da kunne faa et ret klækeligt Tillæg til deres ikke overdrevent store Lønning.

En anden Side af Forslagets Administration eller Tankens Udbringelse i Livet har jeg ogsaa meget store Betænkeligheder ved. Det er Bestemmelsen i § 7. Jeg erkender, at der maa en saadan Bestemmelse til, og jeg vil, sige til den ærede Forslagsstiller, at jeg erkender i det hele taget, at jeg ikke ser mig i Stand til at paapege en anden og bedre Administrationsmaade, naar hans Princip skal opretholdes, men jeg føler mig kaldet til at paavise de Ulemper, som jeg, med de kommunale Erfaringer, jeg har, forudsier der vilde komme, hvis Forslaget blev til Lov, som det foreligger her. Bestemmelsen i § 7 siger, at hvis nogen ikke opfylder sin Forsikrings- eller Garantipligt, skal det skyldige Beløb udredes af vedkommendes Forsørgelseskommune og føres den forsikrings- eller garantipligtige i Regning som modtagen Fattighjælp med dennes retslige Virkninger, medens det dog staar Kommunen frit for at inddrive Beløbet paa samme Maade som Statterestancer i Henhold til den gældende Lovgivning. De Beløb, der her er Tale om, ere, som det ses i § 9, 6 Dre ugentlig, 78 Dre Kvartalet og 3 Kr. 12 Dre aarligt. Nu vil jeg opstille det Tanteeksperiment, at dette Forslag var ophøjet til Lov, og skulde træde ud i Livet. Det er sikkert og